

Marc de Bel

BLINKER

De bezemstaf van
de Belleheks

Met illustraties van Jan Bosschaert

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

Toeval bestaat niet, alles in je leven gebeurt met een reden.

*Het Lot brengt je altijd waar je moet zijn
en geeft je vaak ook nog een duwtje in de goeie richting.*

Korseele, eind 17de eeuw

Het geklop op de deur rukt me bruusk uit mijn gemijmer. Ook Mandoe wipt geschrokken van mijn schoot. Ik sta op en loop gespannen naar de deur.

‘Wie is daar?’

‘Goed volk,’ klinkt het aan de andere kant. ‘Ik ben het, Valerus.’

Valerus, de houtsnijder.

Ik open de deur op een kier en werp een wantrouwige blik naar buiten.

Het is inderdaad Valerus. Hij is alleen.

Ik doe de deur nu helemaal open en laat de grijsaard binnen in mijn schamele hut.

De oude man schuift de mist uit zijn kleren en kijkt me strak en indringend aan, terwijl ik de deur weer vergrendel. Hij strijkt zijn lange, grijze haren achterover, legt zijn hand op mijn schouder en boort zijn donkerblauwe ogen diep in de mijne.

‘Voor jou, Nelleke.’

Een huivering loopt over mijn ruggengraat als ik zie wat hij mij aanreikt.

‘Dit is de bezem van jouw tante Clara. Mijn vrouw, Tanne, graaide die jaren geleden, samen met de belletjes die jouw tante altijd met zich meedroeg, nog snel uit jullie hut, voordat dat papengebroed die in brand stak, nadat ze jullie allebei hadden opgepakt en opgesloten in de kerker van het kasteel. Gelukkig kon jij daar toen net op tijd uit ontsnappen,

terwijl die smeerlap van een heksenjager jouw tante op de brandstapel liet verbranden.’¹

Een warm gevoel golft door mijn lichaam als ik tantes bezem, waarmee ik toen zo vaak onze hut heb geveegd, na al die tijd opeens weer in mijn handen houd. De belletjes die eraan vast zijn geknoopt, rinkelen op slag een heleboel leuke, maar ook minder leuke herinneringen in mijn hoofd wakker.

Plotseling sta ik weer voor onze hut aan de rand van het Hollebeekbos in Cruysem, en moet ik lijdzaam toezien hoe de schepenen Van Elstraete en Vanhoute samen met boswachter Wartus, onder het toezien van onderbaljuw Balcaen, tante Clara hardhandig naar buiten sleuren. Bora, onze hond, draait nijdig blaffend om het groepje ongewenste bezoekers heen en zet zijn tanden in de rechterkuit van de boswachter. De bietebauw schreeuwt het uit van de pijn. Hij laat zijn mastiff los en stuurt die op zijn veel kleinere soortgenoot af. Bora merkt echter tijdig het gevaar en vlucht op haar drie poten de moestuin in.

‘Laat me met rust!’ schreeuwt tante.

Ze rukt een arm los, stompt haar elleboog tegen de neus van schepenen Vanhoute en spartelt heftig tegen.

‘Jullie hebben het recht niet om mij...’

Schepenen Van Elstraete geeft haar een rake klap. Tante werpt hem een ziedende blik toe en spuwt hem in het gezicht.

¹ zie Nelle, de heks van Cruysem, Marc de Bel.

Ik graai een grote steen van de grond en mik die keihard tegen het achterhoofd van de bruut.

Heel even gebeurt er niets, maar dan zakt de schepen versuft door zijn benen.

Wartus fluit zijn hond terug en stuurt die nu op mij af. Ik klauter in een reflex vliegensvlug in de oude appelboom, tot woede van de mastiff, die schuimbekkend en nijdig grommend tegen de stam op springt. Ik had dit echter beter niet gedaan, want nu zit ik natuurlijk als een rat in de val.

Wartus klautert op zijn beurt in de boom en duwt mij eruit, recht in de armen van schepen Vanhoute. De hond ontbloomt zijn tanden en wacht op een teken van zijn baas om die in mijn been te zetten. Maar dat bevel komt er gelukkig niet.

Ik spartel als een vis aan de haak, maar schepen Vanhoute houdt me stevig vast en wisselt een vragende blik met de onderbalsjuw. Die twijfelt even. Maar schepen Van Elstraete is hem voor. De bruut krabbelt overeind en voelt kreunend aan de buil op zijn achterhoofd.

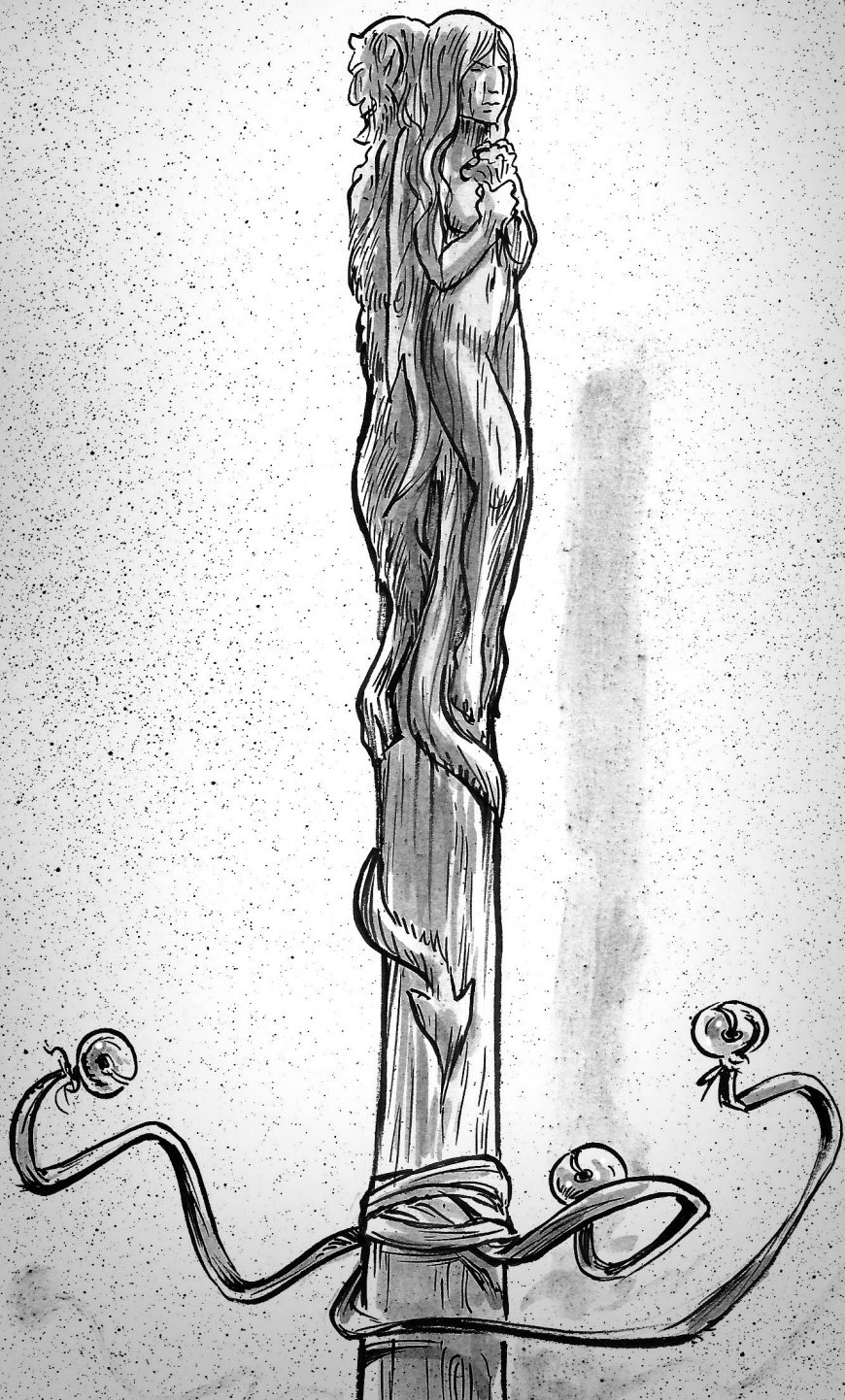
‘Laten we die twee heksen allebei opsluiten in de kerker van het kasteel,’ knarst hij met een van pijn vertrokken gezicht. ‘Vergeet niet dat haar grootvader ook een tovenaar was...’

Valerus haalt mij uit mijn gepeins.

‘Tanne was een goeie vriendin van jouw tante Clara. Ze bewaarde haar bezem al die tijd in het geheim als aandenken.’

De houtsnijder slikt en neemt zijn hand van mijn schouder.

Ik voel aan het schitterende, vuistgrote houtsnijwerk op het uiteinde van de bezemsteel. Het kunstwerkje lijkt erg goed op de beeltenis

bovenop de staf van de abt van de abdij van Ename en de krullige versiersels op de kromstaven die de bisschoppen bij plechtigheden steevast met zich meezeulen. Hier echter geen afbeeldingen van Christus of maagdelijke engelen, integendeel. Aan de ene kant houdt een naakte vrouw een of ander kruid tussen haar borsten, aan de andere kant prijkt een al even blote, maar veel harigere duivel, wiens lange staart zich om beide beeltenissen krult.

‘Heel mooi gedaan, Valerus.’

‘Dank je wel. Tanne vond die voluut ook erg mooi.’

‘Vo... luut?’

De houtsnijder wijst naar het kunstwerkje bovenaan de bezemsteel.

‘Zo noemen ze dat.’

Hij loopt naar de deur, doet die open en draait zich nog even om voor hij weer in de dichte mist verdwijnt.

‘Draag goed zorg voor de bezemstaf, Nelleke. En vraag aan jouw kinderen om die op hun beurt door te geven aan hun kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen, opdat nooit zou worden vergeten wat die papenlullen jou en de Belleheks, zoals ze jouw tante Clara noemden, destijds hebben aangedaan...’

Kruisem, begin 21ste eeuw, oktober

1

Het belletjesgerinkel van mijn smartphone haalt me uit mijn droom.

Ik veer overeind en schrik me lam van de luide plof die *De Griuze Magiër van het Nevelwoud*, het lijvige boek dat ik aan het lezen ben, op de vloer maakt. Ik staar enkele seconden dwaas en nog half slapend voor me uit en graai mijn smartphone van de salontafel.

‘Hallo...’

‘Mams hier, Nelle. Paps en ik gaan nog een wafel eten in De Zandvlooi. We komen dus nog niet meteen naar huis. Wil jij de kip uit de diepvriezer halen, zodat die alvast kan ontdooien?’

‘Oké. Doe ik.’

‘Prima. En vergeet deze keer niet om Tabasco buiten te laten, als je straks naar de bieb gaat, of die slokop peuzelt weer de helft van de kip op.’

‘Zal ik doen.’

‘O ja. Tante Mie heeft me nog eens gevraagd of jij naar haar feest komt. Zij en haar vriendinnen van de wicca-club vieren hun samhainfeest dit jaar op een hele leuke locatie, in een oud kasteeltje midden in een...’

‘Is dat vanavond, mams?’

‘Ja.’

‘Dan kan ik helaas niet. Ik heb Blinker immers beloofd om samen met hem deel te nemen aan de halloweendropping van de Heemkundige Kring. Jammer dat tante Mie dit niet vroeger heeft gevraagd, want ik was daar erg graag naartoe geweest.’

‘Tja... Bel jij haar dan terug om je te verontschuldigen?’

‘Oké, zal ik doen, mams. Tot straks.’

Ik leg mijn smartphone op de salontafel en plof weer languit op de sofa. Tabasco, die op het kussen aan mijn voeten ligt, kijkt me eventjes slaperig aan en soest weer zachtjes spinnend verder. De houtkachel is bijna uitgebrand.

Pas nu besef ik dat ik in slaap ben gedommeld, terwijl ik aan het lezen was. Ik haal diep adem en sluit nog eventjes mijn ogen om weer helemaal bij te komen, terwijl het laatste stukje van mijn droom nog in mijn hoofd nazindert.

‘Draag goed zorg voor de bezemstaf, Nelleke. En vraag aan jouw kinderen om die op hun beurt door te geven aan hun kinderen en kleinkinderen, opdat nooit zou worden vergeten wat die papen-

lullen jou en de Belleheks, zoals ze jouw tante noemden, hebben aangedaan...'

Vreemd. Sinds ik vorige vrijdag voor het eerst mijn maandstonen heb gekregen, droom ik nu al voor de derde keer deze week dezelfde droom.

Mijn ogen vallen op de klok.

Oeps! Al twintig voor vier!

Ik wip van de sofa, graai Tabasco van het kussen en gooi die buiten voor ik de kip uit de diepvriezer haal.

De dikke sofaknol kijkt me verstoord aan en rekt zich uit voor hij landerig richting kippenhok sjokt. Ik grabbel mijn overal in het rond slingerende boeken van de bieb bij elkaar, spurt het huis uit, haal mijn fiets uit de garage en peddel er zo snel als ik kan vandoor. Richting bieb, waar Blinker vast al op mij zit te wachten.

2

Bibliothecaris Piet, die Frieda, de bibliothecaresse die een tijdje geleden is bevallen, tijdelijk vervangt, glimlacht me fijntjes toe wanneer ik de bibliotheek binnenkom. De atletisch gebouwde, altijd tot in de puntjes verzorgde, kaalgeschoren dertiger plukt een pluusje van zijn schouder en staart weer geconcentreerd naar het scherm van zijn computer.

Ik leg mijn boeken op de inlevertafel en haast me naar het leeshoekje. Een jong koppeltje wipt geschrokken op en verdwijnt gesmoord giechelend achter het rek met de kunstboeken. Van Blinker vreemd genoeg geen spoor. Tenzij hij zich net als vorige week weer achter het rek met de griezelboeken heeft verstopt en me weer wil laten schrikken. Maar ook daar zit het duivelse monster niet.

Het grote uurwerk boven de glazen toegangsdeur wijst tien voor vier aan.